

отъ по-человѣшки чувства къмъ нещастната бездомна дѣвойка.

Както знаемъ, Стайка и Рада, запознати една съ друга още въ Клисура, бѣхж еднакво жертви на разгрома ѝ... Благодарение на Стайка, Иванъ може на врѣме да спаси Рада. Изъ пхтя тя ѝ раздумваше, и като стигнахж завчера въ Бѣла-Черкова, тя не иска вече да се раздѣли отъ нея. Простичка, дивичка, каквато бѣше, тя разбра, обаче, скръбното положение на Рада и дѣлѣше мхкитѣ ѝ. Одевѣ бѣ ставалъ разговоръ за Бойча и госпожа хаджи Ровоама увѣряваше, че е убитъ въ боя, и Стайка милостиво гледаше Радиното лице какъ се измѣняваше и блѣднѣше. И тя страшно намрази калугерицата, която тѣй леко говореше за смъртѣта на Бойча.

— Ами чева съ очи го е видѣла, че даскало е загиналъ? Та оти се радва тая кукумявка? шпнѣше Стайка сърдито на Рада.

— Мълчи, мълчи, отговаряше ѝ ниско Рада.

Стайка се вслушà въ разговора, който се продължаваше, послѣ пакъ пришпнѣх на Рада. — Радо, тая църната има мустачета. Оти ги не фѣрга?

Рада се усмихнж неволно. — Мълчи, сестро.

Стайка първи пхтъ виждаше госпожа хаджи Ровоама и незнаеше, че тя е леля на господарката ѝ. За да ѝ отмъсти, тя скрипомъ бѣ зела нѣколко кехлибаревѣ зърна отъ броеницата ѝ, която се бѣше разсипала, и сега гледаше лукаво какъ калугерицата ги дирѣше на около си. Най-послѣ Стайка се искикоти и дрѣпнж Рада за ржкава.

— Що се смѣешъ, Стайке? попита ѝ кака Гинка.

— За двѣ кукурузевѣ зрѣнчета какъ се мхчи хаджи Врана.

— Хаджи Ровоама мари, поправи ѝ ниско Рада.

Но Стайкината неприлична дума, за щастие, не бѣ забѣлѣжена отъ другитѣ: въ тоя мигъ всички се обрѣщахж къмъ Стефчова, който се задаваше отъ града. Бившиятъ